

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 693/2025-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a sudcov Petra Molnára a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Prvý správcovský dom, k.s.**, Rudnayovo námestie 1, Bratislava, IČO 35 959 665, zastúpenej advokátom a komplementárom sťažovateľky JUDr. Jánom Havlátom, Rudnayovo námestie 1, Bratislava, proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 8C/66/2020-319 z 25. októbra 2021, rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 9Co/35/2022-455 z 18. mája 2023 a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/59/2024 z 30. apríla 2025 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 21. júla 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom okresného súdu č. k. 8C/66/2020-319 z 25. októbra 2021, rozsudkom krajského súdu č. k. 9Co/35/2022-455 z 18. mája 2023 a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/59/2024 z 30. apríla 2025. Sťažovateľka navrhuje zrušiť napadnutý rozsudok najvyššieho súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Sťažovateľka požaduje aj priznanie náhrady trov konania pred ústavným súdom a primeraného finančného zadosťučinenia v sume 3 000 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že žalobca (fyzická osoba – úpadca) podal žalobu o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby nehnuteľností (rodinný dom a záhrada), ktorú vykonala sťažovateľka 15. októbra 2015, ktorá zároveň vykonáva funkciu správcu konkurznej podstaty úpadcu a bola navrhovateľkou dražby. Žalobca v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 8C/66/2020 tvrdil, že neboli splnené zákonné podmienky na vykonanie platnej dražby. Okresný súd napadnutým rozsudkom (v poradí druhým, pozn.) určil, že dražba je neplatná. Z odôvodnenia (bod 36) vyplýva, že žalobca preukázal, že v rámci dobrovoľnej dražby jeho rodinného domu s pozemkom nebol realizovaný znalecký posudok a v súvislosti s tým nebola realizovaná obhliadka

týchto nehnuteľností, neboli mu doručované oznámenia o konaní dražby ani zápisnica o vykonaní dražby. Toto ostatne potvrdili aj žalovaní, ktorí sa počas celého konania vyjadrovali, že všetky oznámenia týkajúce sa dražby boli uverejnené iba v Obchodnom vestníku, pričom na doručovanie týchto listín poštou žalobcovi nevideli dôvod, ako aj skutočnosť, že znalecký posudok nebol vyhotovený, keďže jeho vyhotovenie veriteľský výbor, resp. zástupca veriteľov nežiadali. Podľa názoru okresného súdu, ktorý sa opiera aj o judikatúru vyšších súdov, fakty, že v rámci dobrovoľnej dražby nebol vyhotovený znalecký posudok a že žalobcovi nebolo doručované oznámenie o konaní dražby, sú zásadné pochybenia v postupe, ktorý je rozhodne v rozpore so zákonom, pričom každé toto pochybenie by v predmetnom prípade samo osebe zakladalo dôvod na určenie neplatnosti dražby.

3. K námietke sťažovateľky (žalovanej v 1. rade) a žalovaného v 2. rade o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, ktorý je úpadcom, a preto na podanie takéhoto návrhu je oprávnený len správca konkurznej podstaty (teda sťažovateľka proti sebe samej ako dražobníkovi, pozn.), a nie úpadca, a to s poukazom na § 44 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze“), okresný súd uviedol, že uvedené ustanovenie sa nevzťahuje na predmetné konanie, v rámci ktorého sa úpadca môže domáhať neplatnosti dražby s poukazom na § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o dobrovoľných dražbách“). V tomto prípade je žalobca osobou, ktorá tvrdí, že boli porušené ustanovenia zákona o dobrovoľných dražbách, a tým bol dotknutý na svojich právach, pričom súd má takejto osobe poskytnúť ochranu pred porušovaním jej zákonných práv, keďže úpadca by sa tejto ochrany nemohol domôcť iným spôsobom. Toto ustanovenie nie je v rozpore s § 44 ods. 1 zákona o konkurze. Čo sa týka nedostatku pasívnej vecnej legitímácie, okresný súd uviedol, že je v predmetnej veci viazaný právnym názorom najvyššieho súdu vysloveným v skoršom kasačnom uznesení sp. zn. 5Cdo/232/2018 z 26. októbra 2020, s ktorým sa okresný súd stotožnil. Okruh účastníkov konania o neplatnosť dražby určuje § 21 ods. 4 zákona o dobrovoľných dražbách. Sú nimi navrhovateľ dražby, dražobník, vydražiteľ, predchádzajúci vlastník a dotknutá osoba podľa odseku 2, pretože predmetné konanie sa týka aj týchto osôb. Navrhovateľ dražby a dražobník je tá istá právnická osoba, ktorú žalobca označil zákonom predpísaným spôsobom. Názov tejto právnickej osoby, sídlo aj identifikačné číslo zodpovedali údajom z obchodného registra. Zákon žiadne iné požiadavky na označenie právnickej osoby nekladie. Prvý správcovský dom, k. s., je zároveň aj správcom konkurznej podstaty úpadcu – žalobcu. Právnická osoba v tomto konaní plní viaceré funkcie, vždy však ide o totožnú právnickú osobu, ktorá je nezameniteľná s inou osobou a v spore ako strana vystupuje iba raz. Argument, že navrhovateľ dražby mal byť označený aj s dôvetkom správca konkurznej podstaty s označením úpadcu, nie je správny a je zbytočne formalistický.

4. Sťažovateľka podala proti tomuto rozsudku odvolanie, v ktorom namietala nedostatok aktívnej a pasívnej vecnej legitímácie, nedostatok naliehavého právneho záujmu a kolíziu zákona o konkurze so zákonom o dobrovoľných dražbách, ako aj neprerušenie konania z dôvodu vyhlásenia konkurzu.

5. Krajský súd napadnutým rozsudkom (ktorý sťažovateľka k ústavnej sťažnosti nepriložila a nie je dostupný ani na webovom sídle krajského súdu, preto ústavný súd vychádzal z jeho zhrnutia obsiahnutého v rozsudku najvyššieho súdu, pozn.) potvrdil rozsudok okresného súdu a v odôvodnení odkázal na dôvody už uvedené v rozsudku okresného súdu a doplnil, že žalobca je osobou, ktorá tvrdí, že boli porušené ustanovenia zákona o dobrovoľných dražbách, čím bola dotknutá na svojich právach, pričom v zmysle § 21 ods. 4 zákona o dobrovoľných dražbách je predchádzajúcim vlastníkom dotknutej nehnuteľnosti a súčasne dotknutou osobou. Otázku neplatnosti dobrovoľnej dražby pritom nemožno posudzovať v inom konaní ako v konaní podľa ustanovení zákona o dobrovoľných dražbách, a to ani ako otázku prejudiciálnu. Pokiaľ žalobca i v postavení úpadcu tvrdil, že pri konaní dobrovoľnej dražby boli porušené ustanovenia zákona o dobrovoľných dražbách, za situácie, že by súd pripustil striktnú právnu argumentáciu sťažovateľky, že po vyhlásení konkurzu na majetok úpadcu správca ako jediný by bol oprávnený podať takúto žalobu v mene úpadcu za súčasnej existencie konkurencie jeho procesného postavenia s postavením navrhovateľa dražby, by žalobca nemal žiadny prostriedok právnej ochrany zvrátenia, tvrdiac existenciu porušenia ustanovení zákona o dobrovoľných dražbách, v dôsledku ktorých bol dotknutý na svojich právach. Takáto právna situácia, že správca súčasne vystupuje v postavení žalobcu, ako i v postavení navrhovateľa dražby, namietajúc pritom porušenie zákona pri vykonaní dobrovoľnej dražby, ktorú súčasne ako dražobník realizoval, by fakticky nikdy nenastala, čím by tvrdenia úpadcu o porušení ustanovení zákona o dobrovoľných dražbách zostali bez možnosti akejkoľvek jeho právnej ochrany.

5.1. Krajský súd zastával názor, že pasívna vecná legitímácia je daná aj s poukazom na skoršie kasačné uznesenie najvyššieho súdu a jeho záväzný právny názor. Naliehavý právny záujem nie je potrebné v konaní dokazovať s poukazom na § 21 ods. 2 a 3 zákona o dobrovoľných dražbách, keďže vyplýva priamo z tohto zákona. Právna norma riešiaci konkurz sama nemá osobitné ustanovenia o vykonaní dražby a priamo odkazuje na použitie ustanovení osobitného predpisu, preto nemožno prijať iný záver ako ten, že sa použijú ustanovenia zákona o dobrovoľných dražbách. Je zrejmé, že ak by zákonodarca chcel uplatniť iný režim pre dražby vykonávané v konkurznom konaní, tak by to v zákone o konkurze výslovne uviedol. Ustanovenie § 77 ods. 3 zákona o konkurze, na ktoré poukázala sťažovateľka, nie je ustanovením, ktoré by bránilo aplikácii zákona o dobrovoľných dražbách, ktorý stanovuje povinnosť vykonať dražbu nehnuteľností na podklade znaleckého posudku, keďže toto ustanovenie zákona o konkurze pojednáva o náležitostiach súpisu majetku podliehajúceho konkurzu bez toho, že by vylučovalo aplikáciu zákona o dobrovoľných dražbách a jeho ustanovení o stanovení ceny predmetu dražby. Znalecký posudok je jednou zo základných podmienok vykonania dobrovoľnej dražby a tento nemôže nahradiť žiaden iný úkon znaleckej činnosti. Nevykonanie znaleckého posudku odôvodňuje prijatie záveru o neplatnosti dražby.

6. Sťažovateľka podala dovolanie podľa § 420 písm. b) a f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a § 421 ods. 1 písm. a) CSP, ktorým zopakovala svoje námietky o nedostatku aktívnej legitímácie, ktorá svedčí správcovi konkurznej podstaty, a že označenie žalovanej v prvom rade bez dôvetku správca konkurznej podstaty úpadcu spôsobuje nedostatok pasívnej vecnej legitímácie, čo spôsobuje zmätočnosť rozhodnutia.

7. O tomto dovolaní rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom tak, že ho zamietol, pretože dovolací dôvod podľa § 420 písm. b) CSP zistený nebol, keďže sťažovateľka má spôsobilosť na práva a povinnosti. K nesprávnemu označeniu žalovanej sťažovateľky najvyšší súd poukázal na obsah skoršieho kasačného uznesenia najvyššieho súdu v tejto veci sp. zn. 5Cdo/232/2018 z 26. októbra 2020, z ktorého vyplýva, že navrhovateľ dražby a dražobník je tá istá právnická osoba, ktorú žalobca označil zákonom predpísaným spôsobom. Názov tejto právnickej osoby, sídlo, ako aj identifikačné číslo zodpovedali údajom z obchodného registra. Zákon žiadne iné požiadavky na označenie právnickej osoby nekladie. Prvý správcovský dom, k.s., je zároveň aj správcom konkurznej podstaty úpadcu (žalobcu). Právnická osoba v tomto konaní plní viaceré funkcie, vždy však ide o totožnú právnickú osobu, ktorá je nezameniteľná s inou osobou a v spore ako strana vystupuje iba raz. Vyžadovanie uvedenia dôvetku správca konkurznej podstaty úpadcu (žalobcu) je prejavom prepriateho formalizmu. Najvyšší súd v napadnutom rozsudku preto konštatoval, že za vadu spočívajúcu v nedostatku procesnej subjektivity nemožno považovať iba nepresnosti v označení inak právne spôsobilej strany.

7.1. K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP najvyšší súd uviedol, že rozsudok krajského súdu spĺňa kritériá na odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 CSP a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Z odôvodnenia vyplýva, že odvolací súd sa v bodoch 15 – 20 svojho rozsudku vysporiadal s námietkami dovolateľa uvedenými v jeho odvolaní, použité ustanovenia správne interpretoval a jeho právna argumentácia je dostatočne presvedčivá.

7.2. Dovolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia najvyšší súd posúdil ako nedostatočný pre prípustnosť dovolania z tohto dôvodu, keď uviedol, že sťažovateľka namietala nesprávne právne posúdenie bez bližšej špecifikácie a bez vymedzenia akejkoľvek právnej otázky. Pokiaľ sťažovateľka polemizovala s právnymi závermi nižších súdov či spochybňovala správnosť ich rozhodnutia, či kritizovala prístup nižších súdov k právnemu posudzovaniu veci, uvedené námietky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 CSP. Keďže sťažovateľka nezadefinovala, nekonkretizovala právnu otázku, od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, v nadväznosti na to (logicky) ani nemohla uviesť, v čom nesprávnosť riešenia takej otázky odvolacím súdom podľa jej názoru spočíva a ako mala byť táto otázka správne vyriešená.

II.

Sťažnostná argumentácia

8. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľky je namietané porušenie práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces napadnutými rozsudkami najvyššieho súdu, krajského súdu a okresného súdu, pretože nesúhlasí s právnym posúdením aktívnej legitímácie žalobcu (úpadcu) a pasívnej legitímácie sťažovateľky, ktorá mala byť označená ako správca konkurznej podstaty.

9. Sťažovateľka v podstatnom zopakovala svoju argumentáciu prednesenú pred všeobecnými súdmi a poukazovala na judikatúrnu prax ústavného súdu týkajúcu sa aktívnej vecnej legitímácie správcu konkurznej podstaty po vyhlásení konkurzu. Podľa názoru sťažovateľky všeobecné súdy nezohľadnili, že ide o dražbu vyhlásenú správcom konkurznej podstaty, a preto ide o spor vyvolaný v konkurznom konaní. Zastáva názor, že mal byť v tejto veci aplikovaný zákon o konkurze ako *lex specialis*, čo sa týka majetku tvoriaceho súčasť konkurznej podstaty a konania správcu v mene

a na účet zastúpeného. Súd sa nevysporiadali s presným označením sťažovateľky ako správcu a konali s právnickou osobou, ktorá nebola účastníkom dražby. Sťažovateľka zastáva názor, že všeobecné súdy nevykonali kľúčové navrhované dôkazy (judikáty), odôvodnenie je nedostatočné a nebola dodržaná zásada rovnosti zbraní, keď súdy prednostne aplikovali zákon o dobrovoľných dražbách.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.A. K napadnutým rozsudkom okresného súdu a krajského súdu:

10. Sťažovateľka bola oprávnená proti napadnutému rozsudku okresného súdu podať odvolanie a proti rozsudku krajského súdu podať dovolanie, čo aj využila. Odvolanie a dovolanie predstavovali účinné prostriedky ochrany označených práv sťažovateľky vo vzťahu k napadnutým rozsudkom okresného súdu a krajského súdu, na základe ktorých krajský súd a následne najvyšší súd poskytovali ochranu základným právam sťažovateľky aj jej právam zaručeným dohovorom, ktorých porušenie namieta aj v sťažnosti doručenej ústavnému súdu z totožných dôvodov. Je tak naplnená podmienka podľa § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. decembra 2025 (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ktorá spôsobuje neprípustnosť tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti napadnutým rozsudkom okresného súdu a krajského súdu, pretože na jej prerokovanie boli príslušné iné (všeobecné) súdy. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol pre jej neprípustnosť podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

III.B. K napadnutému rozsudku najvyššieho súdu:

11. Arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokovaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Ústavný súd vzhľadom na to, že nie je súčasťou systému všeobecného súdnictva, môže zasahovať do výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov všeobecnými súdmi len v prípadoch, keď sa ich výklad vyznačuje svojvôľou a zjavnou neodôvodnenosťou do tej miery, že to má za následok porušenie základného práva alebo slobody ústavne relevantnej intenzity.

12. V nadväznosti na uvedené sa ústavný súd zameril na posúdenie odôvodnenia napadnutého rozsudku a skúmal, či jeho obsah odôvodňuje prijatie záveru o sťažovateľkou namietanom arbitrárnom posúdení jej dovolania, ktoré by vykazovalo črty svojvôle, alebo či sa vyskytla tvrdená vada interpretácie a aplikácie právnych predpisov ústavne relevantnej intenzity.

13. Ústavný súd po preskúmaní obsahu napadnutého rozsudku najvyššieho súdu konštatuje, že sa vo svojom rozhodnutí argumentačne vysporiadal s námietkami uplatnenými sťažovateľkou v dovolaní a uviedol dostatočné úvahy, z ktorých vychádzal pri posúdení prípustnosti a dôvodnosti jednotlivých dovolacích dôvodov uvádzaných sťažovateľkou v dovolaní, ako aj pri posúdení preskúmateľnosti napadnutého rozsudku krajského súdu a pri posúdení kľúčovej právnej otázky aktívnej a pasívnej vecnej legitímácie, od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie všeobecných súdov

nižších inšancií. Ústavný súd preto konštatuje, že z tohto hľadiska jeho rozhodnutie nie je možné považovať za arbitrárne ani svojvoľné a nezistil žiadne pnutie s označenými základnými právami sťažovateľky.

14. Najvyšší súd v napadnutom rozsudku, ako aj pred ním súdy nižších inšancií v súlade s požiadavkou hľadania materiálne spravodlivého usporiadania vzťahov aplikovali výklad v prospech prístupu k súdu a realizácie práva na súdnu ochranu, ktorú poskytlí úpadcovi – fyzickej osobe. Sťažovateľka vystupovala v konaní ako správca konkurznej podstaty a navrhovateľ dobrovoľnej dražby. Zároveň však bola aj dražobníkom, ktorý nerešpektoval zákonné povinnosti – oceniť nehnuteľnosť znaleckým posudkom a oznámiť konanie dražby úpadcovi ako vlastníkovi draženej nehnuteľnosti. V právnom postavení dražobníka ako komanditná spoločnosť jednoznačne sťažovateľka je subjektom spôsobilým pre procesné postavenie žalovanej v 1. rade s poukazom na znenie § 21 ods. 4 zákona o dobrovoľných dražbách, ako to ustálil aj najvyšší súd. Zároveň nie je možné v právnom štáte odoprieť súdnu ochranu úpadcovi ako vlastníkovi draženej nehnuteľnosti len z tohto dôvodu, že správca konkurznej podstaty, ktorý je aj vykonávateľom dražby (dražobníkom), nerešpektuje zákonom ustanovené postupy v rámci dražby a následne sa domáha svojho výlučného oprávnenia konať v mene úpadcu ako správca konkurznej podstaty. Výklad poskytnutý všeobecnými súdmi preto ústavný súd hodnotí ako ústavne konformný, poskytujúci materiálnu spravodlivosť a ochranu fyzickej osobe, ktorá bola takpovediac „vyšachovaná“ sťažovateľkou. Z neprávia (nezákonného konania) nemôže sťažovateľka profitovať ani ho chrániť zneužitím procesných oprávnení správcu konkurznej podstaty.

15. K ustálenej súdnej praxi, ktorá žalobnú legitimáciu po vyhlásení konkurzu priznáva výlučne správcovi konkurznej podstaty, je potrebné dodať, že nie je v tejto veci aplikovateľná z dôvodu, že sťažovateľka ako právnická osoba plnila funkciu správcu, navrhovateľa dražby aj dražobníka, čo tento prípad odlišuje od obvykle súdených skutkových okolností, za ktorých boli prijaté rozhodnutia, na ktoré sťažovateľka poukazovala.

16. Ústavný súd v súhrne konštatuje, že najvyšší súd ústavne akceptovateľne odôvodnil napadnutý rozsudok, preto nezistil relevantnú súvislosť medzi označenými základnými právami sťažovateľky a napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, ktorá by mohla viesť k vysloveniu porušenia označených práv po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, a preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

17. V dôsledku odmietnutia ústavnej sťažnosti sa už ústavný súd ostatnými návrhmi obsiahnutými v petite sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. decembra 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu